

გაზეთი
ბრძოლისათვის

ბრძოლისათვის

№ 29

კვირა, 20 დეკემბერი, 1925 წელი.

№ 29

908

1905 — 1925

ოც წლის წინათ ასე იყო:
ძირს მუშა და, ზევით ნიკო!

ოც წლის შემდეგ ასე მოხდა:
ნიკო მუშის — ფეხვევს მოხვდა!

და ამიტომაც: კალმით და გონებით მუშაობის არაფერი ესმოდა.

— ვი, თუ რამეში მოესტყუე და ბურჟუების გასახარლო საქმე გავატოლო?— ფიქრობდა იგი.

მაგრამ გრიშა მალე შეეგნა თავის საქმეს, და მთორე წელიწადს უკვე გრავოლად გახდა.

მართალია პარტიული სტაგი გრიშას პატარა ჰქონდა, მაგრამ, როგორც მუდამ მუხრებში მყოფს და კომუნისტს, კარგად ჰქონდა შეგნებული მუხრების მდომარეობა და ყოველთვის მათი ინტერესების ქომავი იყო; მოწინააღმდეგე კლასს— ბურჟუაზიის მიზნებიც კარგად ესმოდა.

ოცა გრიშა დაიწახავდა ჩინოვნიკს, ან ფრაკიან და „ქრახმილიან“ კაცს ქალბენთან მოხეტიალეს, განზე გააფურთხებდა და ზიხლით ჩაილაპარაკებდა:

— როდის დადგება ის სანეტარო დრო, როცა ბოლო მოეღება თქვენს თარეშს და ცხოვრებას სათავეში მშრომელი ხალხი ჩაუდგება?—

გრიშას საშინლად ეჯავრებოდა: „იდი კაცები“ და „განათლებული“ ჩეულები: ქალბებისთვის ხელზე კოცნა, ქათინაყოფი, აფერისი, საღამომალე და სხვა ასეთები.

პირველ წელიწადს გრიშამ მართლა, პირნათლად შეასრულა მისი წინანდელი შეზედულება: აის კომინტ-ში თქვენ ვერ ნახავდით უსაქმოდ შემოსალო მოსამსახურეს და ნაწინაო ქალებს, როგორც ეს ბევრთან ხდება.

თავად...
ერთ დღეს თანაშემწე, ძველმა „სპეცმა“ გრიშასთან შემოიყვანა „მშვენიერი არსება“, გააცნო-და საქმის მარობების თანამდებობაზე დანიშნა სთხოვა; თანაც ყურში რაღაც საიდუმლოდ გადუქურჩულა.

ბოძინებაზე ხელი გრიშამ დიმილით მოაერა.

გერა მავიდას მიუჯდა, რედიკული უჯრავში ჩასდო, სარკე აოილო, შეილორიგან-შეიპომა-და-ასკა ტრეზები და „საქმეებს“ თვლიერება დაუწყო. მთორე დღეს დილით ვერა მოსახსენებელი ქალაქდებით შევიდა გრიშასთან.

სითელი მელნით აწერდა გრიშა რეზოლუციებს; ერთხელაც არ შეუხელია ვერასათვის, მაგრამ...

ოცა თავისდაუნებურად თვალი მოჰკრა ვერას ღია „ბროლის“ გულმგერდს, თავბრულ დაესხა და კალამი ხელში გაუქვავდა.

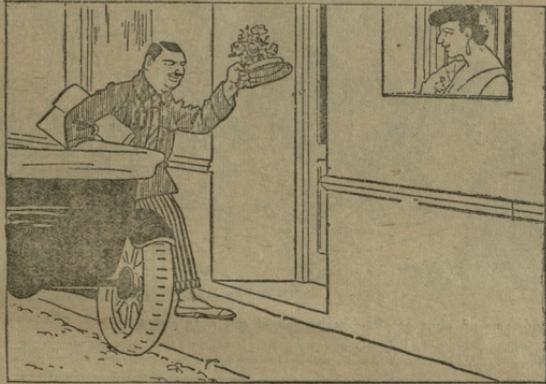
გრიშა შეეგნა ახალ ცხოვრებას. მუხრები იტოლიერენ იით შეიცვალა, ფეხით სირბილი—ვეტოთი და გრიშა—გრავოლით.

— ხორების სიღამაზე, ჩეშო კარგო, ხელზე კოცნა—უთხრა გრიშამ ვერას, როცა ქრის შესახებვე შეზეხდა და ხელზე აკოცა.

კოპუნისტებს რომ არ მოეწონდათ ხელზე კოცნა!—ნიშნით მოგესალამო მოაწვედა თუ არა, მაშინვე ავტოთი მიჰქროდა პავმანზე.

ბით გადაჰკრა ვერამ. თუ სადმე გვიართებოდნენ, „საღამო“ და სახელობის დღე, ჩეშენ „გრავოლი“—ც იქ იყო. მალე შეეგნა „დარბაზისლორ“ ცხოვრებას და „დადოსკურ“ მიხერა-პოხვრას.

მართალია ამხანაგებთან ვერ ბედადა მისთ საქციელს, მაგრამ

საღამო მოაწვედა თუ არა, მაშინვე ავტოთი მიჰქროდა პავმანზე.

— უხერიო ჩეულება გვაქვს: ყოველ წელიწადს ხელახალი არ ევენდი. ეს სპეი წელიწადი ზედიზედ მოვხედი და გინედი, მაგრამ ეხლა როგორ წავა საქმე, ეს კი არ ვიცი... არ კარგი იქნებოდა, რომ ეს არჩევენდი არ იყოს!.. მაშინ სადარდელი არაფერი შექნებოდა.

ასე ფიქრობდა გრიშა. როცა მომავალ კომუნისტებისთვის მუშაობის ანგარეშს ამხანაგებდა.

მუშათა კლუბის* დარბაზი გაქედლი იყო მუხრებით. „გრავოლი“ მოხსენებით გამოვიდა. გახსნა თავისი დიდი პორტფელი და ამოლოავა საბუთები...

მაგრამ დარბაზი უქმყოფილოა.

მაგრამ დარბაზი უქმყოფილოა.

— რა გივლდება იეტოს შენახვი?
 — რა დახარული „ქალბატონებთან გასიერიების“ დროს?
 — რამდენი ირიცხება თქვენზე ავანსი?
 — რატომ ეპყრობოდით მუშებს უხეშად?

გრიშა ბრაზისაგან ცახცახობდა.

რა უფეს ამის შემდეგ ჯგრივოლი-ს-არ ვიცო.
 მე იგი შეშვდა სოფლისკენ მიმავალი თავისი ძველი ხურჯინით. თურმე

აიხანსად ირეთულ ლოხუვიცია.

„გრივოლი“ ისევ გრიშათ გამბდარიყო და, ისევ ხოფლიხაკენ ეჩნა მირი
 პ. ოზოლი.

„ზ ე რ ო“

(II სერია)

I სერიის შინააზნი. ერთ ღამეს ზერო თავის ერთგულ გვარდით თვის ესხმის თბილისის ერთ ჩაბელებულ შეჯს. თავზარდაცხული მილიციელი მკაცრია ბრძანება... რომელი ჟირი მას ზერო მუშტებით. (საქონელს ასეთა კი ცოტა ყავს მუშტრები).

წყვიდიადი ვაღიჯარგება. ვამარჯვე-ბული ზერო დაპყრობულს შეჯს აცხადებს თავის სამფლობელოდ და სცემს ბრძანებას გამფლობეზე განა-კუთრებულ ბაეის დაწყების შესახებ.. გამეცავს ვაძალებას?! გაუსწორდება

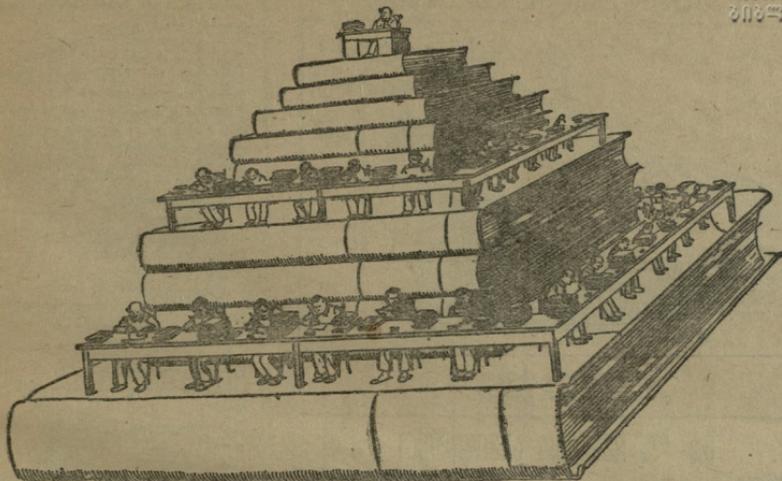

მკაცრია ბრძანება... რომელი ჟირი გამეცავს ვაძალებას? გაუსწორდება მას ზერო მუშტებით, (საქონელს ასეთა კი ცოტა ყავს მუშტრები).

—ო, უძლიერეო, შესახებ ვამარჯვე მიიერ მალ-ლონე რაც კი გვადიდა... დისევა საკითხი სწორადი და მუშადი, რა სასჯელს მისცენ „დვორნიკი“ მაჩე... ვაი-ო საკითხში გვა-ლია ორად... და ამაბს ზერო ყველას ვასგონად: —ერთგულნი ჩენი, შტერნი მუდამ ყოველ ზავისა!.. ილაინშნად საუქნოდ ამ, ღამისა, შედგით რა ფეხი ტახტსა ჩენსა მოაფილს ძალით. და მიფულოციე სამუდაპით მტრებს ყებნის ძვალი, საკეთილდღეოდ ჩენს ზუქისა, და საზურუნადი, რომ არ გვახსენოს ისტორიამ შედეგში ავად, დარჩეს ეს ღამე დასრულებულ და მილონ რგოლად, ვუშვებ მინფესტს და ვაქალებ ყველას საგონად, რომ ეპატიოა მეგზოებს სასჯელი მიმიე, თუ ის ყოველ ღამ პარტონათ, ტკილილ იძინებს... კონდეს კომბალიც (მოწალები დე, ჩენი იცნას) თუ ერთგულდებას იგი ეხლოვ ჩენ შემოგვევიავს. არის შემცდარი ის სწორ გზიდან ჩენს შტერთა იერი.. და ერთხმად გვარდიამ შეჩისძახა

მ ა ვ ა ლ შ ა მ ი ე რ

წამოიხოვა
 „დვორნიკმა“ წამდე და ერთგულება შეფიცა ავ:

აი ამ საფეხურზე უნდა ავიდეს და ჩამოვიდეს მოქალაქე, რომ თავისი საქმე გამოარკვიოს კანცელარიაში

ფიცო და რაინდათ
შეწირვა შეეზოვიანა.

ო, უძღველო
უსადარო,
რაინდო დიდო,
შენი სახელო
ასე მკვირბ
ვით არ ვადიდო?...
არ არის ქუჩა,
სად შემიძლოს
შენგან ვაქცევა,
და დიდ წყალობათ
შეიპანინა
ში ზენგან ცემა!..

ვფაცავ ამ სასტუმრს,
ამ ვრძელ კიშხალს,
გამოთლილს თქვე თვის,
ყოს საწინდრათ
ეს ზღართუკი
ბროლივით თეთრი,
თუ რომ ყოფელ დამ
დაწყებული შელაგებდიან
სადარაჯოზე
არ შეიბინოს
როცა თქვენ გინდათ!..

და თუ ოდესმე
ვინმე ურჩსა
ქინჩი უბოძეთ,
ვფაცავ გადვიქცე
მე იმ წამსვე
ელსმენის ბოძათ!..

დაემუნჯდეთ, ვით ქვა,
არ წამომცდეს
თუნდ იწიკ ერთი,
და აყალმაყალს
შეცრევით
როგორც ჩინეთი!..

ამ ნაშელო ამბავში უცნაური
ისაა, რომ შეეზოვესაც კი სკოლ-
ნა ჩინეთის ამბები.

და კიდევ დიდხანს ფიქლობდა
სიშვიდის მცველი
ვიდოდლიდა თვალუბიდან
ცრემლებზე ცრემლი.
ერთგულ გვარდიას შემოერთცა
გარშემო ალყა,
დაადგა ზერომ თავს კომპალი
„დგორნიკს“ ამაყათ.

— შეწირული ხარ აწ რაინდათ,
წარმოსთქვა ზერომ,
წადი და ეხლა მოარსიე
კატეში ზვერე.
ეცეც საქმეა, ძილს უფრთხობენ
წყნარ მოქალაქეთ,
და ვაი შენს ტყავს, თუ იცქირე,
ვით უშინ აქეთ!..

გამგელელები
ქუჩას ვერ გადიან...
გამაჟრდა პოსტებზე
ერთგული გვარდია.
და როცა ზერო

მათ რიგებს უვლიდა,
მაფრთიდა შიკრიკი
მახლობელ უბნიდან.
იქ თურმე შიშისგან
„დგორნიკი“ ილტვოდა,
და ხუთი კბილი
დასტოვა „მილტონმა“...

და, აშნაირად
გამარჯვება
იყო მთელ ხაზზე,
მოდის არმია
ყოფელ მზრიდან
ზეროს ერთ ხმაზე...
და, მგორე დღეს
გამოვიდა როცა ვაზეთი,
ამბავი მოკლე
წაფივითხეთ ყველამ ასეთი:

წუხელის სიშვიდის და საზო-
გადოებრივ წესრიგის დარღვევისა-
თვის დატუსაღებულ იქნა 50 კაცი.

დასრულდა ასე
ვით სიზმარი
ამბავი ესე,
გამგორდებდა თუმცა იგი
ამალამ ისეც...

სინემატო.

ნაჟურღალს კუდი უჩანს!

— ამ ქალბატონს გრძელი კუდი დღეს ვინ რატომ გამოთაბა?

მე და ივანეიო სავიციო

— წავიდეთ!

— წავიდეთ!

უპასუხე მე ჩემს ძელ მეგობარ ივანეიოს და წაველით.

წავიდეთ, ვიარეთ, ვიარეთ და მივადევნეთ ერთ დიდ შენობას, რომელიც მოთავსებულია ჩვენი ქალაქის ერთ განაპირა უბანში.

მივადევნეთ ერთ დიდ შენობას, რომელიც, როგორც დაუფლებელი ბერი, ისე გადასურებს თბილისის არე მართს.

— შევიდეთ!

— შევიდეთ!

უპასუხე მე ჩემ ძველ მეგობარ ივანეიოს და შევიდეთ.

შევიდეთ... რას შეხვალ, შეხვალ და სად შეხვალ, ვისთან შეხვალ, როგორ შეხვალ ან რით შეხვალ!

თამბაქოს კვამლით ისეთ ცველავერი დაფარული, როგორც თბილისის ქუჩები ზაფხულობით, მტკვარში გამოხვავული.

მეორე:

არის ისეთი გუგუნე და ყვირილი როგორც ჩვენს კომპარტიებში ფართულეულობის საყიდლოთ მისულ საზოგადოების ღრინაყელი.

მესამე:

გამართულია ისეთი ფლირტი, როგორც... როგორც არსად.

მეოთხე:

უშველბელ დერეფნის სარკმლების მოაჯირებზე ისეთ წვეილი ქალბატონი შემწკრივებული, როგორც გა-

ზაფხულში ქინდარაზე გამოუფენილი გვრიტები.

მეხუთე:

დერეფნის ერთკუთხეში გაჩაღებულია ისეთი „შრავალ ემიერ“, როგორც არ ყოფილა თვით იმ ქორწილ-

— თურმე მიტო, რომ ამ კუდიო შეიკვრა თოხი კაბა!

ნაფურთხია, რომ დავებრუნება დიდი სიმახაცე, რომ ვაზბი ვუქ დავიკლდეს და შიგ არ ჩაქცე.

— გავიართ!

— გავიართ!

უპასუხა მე ჩემს ძველ მეგობარ ივანეიოს და გავიართ.

ბერი ვიარეთ თუ ცოტა ვიარეთ, მივადევნეთ ერთ ძველს, სადაც მიკრული იყო კარგა მოზრდილი ქალბალი. ქალბალი ჩამოწერილი იყო რაღაც რალაქებში მუხლობრივად.

— შევიკითხოთ!

— შევიკითხოთ!

უპასუხე მე ჩემს ძველ მეგობარ ივანეიოს და შევიკითხეთ:

ქალბალიც ეწერა:

(მოგვყავს შემოკლებით)

ცხადდება ს...ს სასურაღლებოთ:

„აკმაღლულია:

1. თამბაქოს მოწვევა, სამისოლ და ნიწნულ ადგილის გარეშე.
2. ხმა-მალა ლაპარაკი და ხმაურობა.

3. სარკმლის მოაჯირზე ჩამოჯდომა.

4. სიმღერა.

5. იატაკზე პაპირსის ნამწვევების და ქალბლების დაყრა.

6. დაფურთხება.

ვინც ამ დადგენილებას დაარღვევს გამოირი ხებმა.“

— საიღან?

„ზიაც, სადაც ერთხელ ლევიარსი რიხობაძემ ერთი ტურზე მოღმბით გამოსცალა ორმოც ჩაუიანი ქვეყრი.

მეექვსე: დერეფნის იატაკზე იმდენი ქალბალი ყრია, რომ მის გასაწმენდათ და გასატანად საჭირო იქნება განსაკუთრებული რაზმის შედგენა.

მეშვიდე: იმავე იატაკზე იმდენი

— უწვევს ტეტიღან! უპასუხე მე ჩემს ძველ მეგობარ ივანეიოს!

— ეს დადგენილება ვისთვის იწერება?

— აი ამ ხალხისთვის, რომლებიც აქ მისულა სწავლის მისაღებათ! მიპასუხა დაღონებით ჩემმა ძველმა მეგობარმა ივანეიომ.

ტყარსიტი.

— სად ყოფილხარ, კაცი?
 — ექ ვიცაყი აფთიაქში; წაპალი გამოვტარენ.
 — ვაპს! ექ ზემოთაც წაპალია და ქვემოთაც. ჩემი წაპალი კი აფთიაქის ქვეშ არის.—რესტორანში და მეც ექ მივდივარ.

ვის აკლია?

დიდი ხნის კაცი არა ვარ, მაგრამ რა ხნისაც ვარ ისიც საკმარისია მისთვის, რომ ცოტათი თვლი ვადავად ვლოთ. ჩემს მოკლე ცხოვრებას.

საბუნებელია ჩემი ცხოვრების თავდასაყდელი არც ისე საჭირო ი-ოს ვისმეთვის, (როგორც ეს მე მგონია), მაგრამ ვინცბააღ ერთი გააწარეს და მე ერთ მწვენიერ დღეს აღარ ვიყო, ვის შეეძლება ჩემზე სთქვას ან და რაიმე დასწეროს, როდესაც ჩვენს საზოგადოებას ჩემი წარსულის საბაზო ხელთ არ ექნა.

ჰადა აქსათვის მოახსენებთ, რომ საკითხა ჩემი ცხოვრების მოკლე ბიოგრაფია მივაწოდო საზოგადოებას. პაპა ჩემი ძველი ნიკოლოზის კაცი იყო, რასაც ვიცი: მისი შვილი, ი. ი. მამა ჩემიც მისი შთამომავლობის ანა-

წამოვიზარდე თუ არა და ცხოვრებას ვაქციანი, მეტი მოთხოვნილება წარმომიდგა თვალ წინ. ყველაფერს ანგარიშის გაწევა უნდა და მეც ითვლებული ვი-ავი ჩემი მოთხოვნილებისათვის ანგარიში გაწევა.

ცხოვრებული მაპაჩემი, რომელიც ჩემს სუკამევილზე გარდაიცვალა, (ისიც დიდი იყო ხლა ჩემმა შემხვედარემ), როლას დამეზარებოდა.

ჩემი თავის პატრონობა ისეე ჩემზედ იყო დამოკიდებული. თავიდასწევი გაგონილი მქონდა, შრომას და უფულობას-ტავილადა ყოფნა და ფულიანობა სჯობია. რა საკვირველია თუ ასე ვიცხოვრებდამას რა-ა სჯობდა. ისიც ვიცი დიდი თუ სამსახურში დიდებულად ყველა ჩემს ნაბიჯს ანგარიშს გაუწევიდნ და ოღესმე პასუხის მოთხოვნიდნ. მთელი ბა-

თობის საბაჟო ჩემს განკარგულებაში ითვლებოდა. ვასიტან-ვაშინარქანა და კი რაიმე იქნებოდა, ჩემს ჩვეულებრივ და—ლორბეიც ბლომად მქონდა. ლბინი ქეიფი, არსიყობა, მძა ბიჭებში დროს ტარება ამა უის მოწყენია და-ეს მე კი არ მაკლდა.

მაგრამ დაბე უბედურებას ერთ მწვენიერ დღეს საბაჟოს კარები და-მიზურეს და რამოდენიმე მეგობარს თბილ ადგილს ამოგვეყოფინეს თავი.

დიდი ხანი არ დამიკვირა იქ, დამავლე თბილისს ვესტუმრე. ნთქავამია კაცს ბედი სულ არ ვასწირავსო და რადგან ჩემი „საქმეები თბილისში აღარ იყო, სამსახური ვამჯობინე.

მაღე ესეც ვიშოვე, და ისიც სა-ჩემო.

დაიწყე მუშაობა. ძველი მეგობრები ჩვეულებისამებრ არ მივიწყებდნ. „ელორეც ფული აღარ გვექს.“

და მე მათთან ჰორში და ლბინში ერთად მყოფი როგორ დავოგავედი საზოგადო ფულს და მით უფრო, როცა ხელის უფლების ღობეწვია: ფართო მახის დამზარება. ამრიგად მეც ფართოდ ვიყენებდი ხლი-სუფულების ღობეწვს და საზოგადო ფულს ფართოდ ვარიგებდი.

ერთ მწვენიერ დღეს დამწებულე-ბაში მეწვია ორი დამუბატიეებელი მოქალაქე, რომლებმაც თავაზიანად მომმართეს და საზოგადო ფულს ანგარიში მომამოხვეს.

მეც რიბიანად დავბედი. ანგარიში ანგარიშზედ მივაწოდე, ყველაფერი მივაწესარიც, არავფრის არ დავრიდებ-ვივარ, მაგრამ მით უქნაურ-უქნაურ-ი ცოფრებით დამიწყეს ლაპარაკი.

ახანავაო, მეუბნებიან-ათას, ათას ხუთასი და სულ კი შეიდი ათას მანეთამდე გადიოდა.

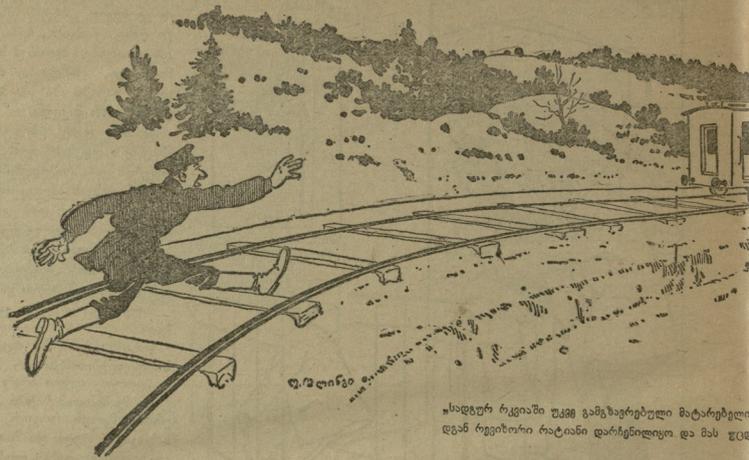
მე შევიცადე დარწმუნებას, რომ—არავფერი მაკლდა; ანდა რა უნდა დამეწებოდა, პირიქით, კიდევ მო-მემატი.

მაგრამ ჩემი სტუმრები თავისას გაიბახობდნ, ჩემი არა სჯობიდათ.

ასტედა ორთავე ხზარს დაეა და კანათი გამოსარკვევიდ იმისა, თუ ვის აკლია.

როდგან ის ამხანაგები ჩემსას არ იჯერებდნ და თავისას გაიბახობდნ, მე კი ჩემსას უდასტურებდი, ამ საკითხის გამორკვევა გადაცეს სასა-მართლოს, მე კი ამ საკითხის გამორკვევამდე ურავის გამსახლში მო-მათიყეს. მოთმინებაც კარგი საქო-ნელობა, დავცული უქანსაყენე სიტყ-ვას ვინ არის ჩვენ შრომის მართალი? ისინი თუ მე, და ვის აკლია?!

სოფოკლი.

ფ. მ. ლინია

სადგურ რევიში უხვ გამზარებული მატარებელი მტრის რა-
დგან რევიზორი რატანი დარჩენილია და მას უკლებლივ უღო.

ჩვენს და სხვას

მკითხველმა ბერეგერ არ იცის (თუ-
მკე ყოველდღე კითხულობს) რომ გა-
ზეტებს აქეთ თავისი მუდმივი განყოფი-
ლებები.

მაგალითად მეთაური წერილი.
რას ნიშნავს მეთაური წერილი?
უკეთ მიხედვებით ნიშნულით.

პროფსაპეოიზმის საჰმი- ნოგის აირითადი მიწაშ- ვის გამომკვლველის ირგვლივ

ყველას მოგხსენება, რომ ახკამად
ბერეს ლაბარაკობენ ჩვენი პროფკავ-
შირების საქმიანობის გამოცხადლე-
ბის ძირითადი მიზნების გამოკლე-
ვის ირგვლივ.

ეს საკითხი, არც პატარა საკით-
ხია. ეს საკითხი ძალიან დიდი საკი-
თხია და ამიტომაც ნათქვამია: — კამე-
ჩი წესს და ეკონომის, ადგილიცა სა-
კმებ გაქეთვლებული გონიაა:

თუმცა მართალი, რომ ესთვეთ
ჩვენ წინ მდგომარეობა დასწულია
მთელი თავისი სიგრძე-სიგანით ისე,
რომ აქ ყოველი პერტუბაცია მას
თავისა და ხალხის გერ მოვლის ისე-
ვე, როგორც ნათქვამია:

— სიფთის მანჭირინი ძილშიაც
მინდარის ტანად და ბელურის ხელს
ქნევდათ.

სუ დაგვეიწუდება, რომ ამ საკით-
ხთან გადახლართული კოოპერაციუ-
ლი საქმიანობის ძირითადი სამირკვე-
ლების შესახებ.

მოგხსენებათ, რომ ჯერ კიდევ მე-
ოცე საუკუნის პირველ მეთაბდში იყო
ნათქვამი:

— ერთ და იმავე კვერცხსაო,
დღელოი არ დგნს ორჯერო!
როდესაც თვალს გადავაგვლებთ ჩვე-
ნი კოოპერატიული ამოცანების შესა-
ხებ დებულებას, დავინახავთ, რომ
ჩვენი კოოპერატორები მზირად ჩვენ-
თან კავიებენ, თორემ კვერცხს სპე-
კულიანტან დებენ.

ჩვენ უნდა გადაჭრით განვაცხადოთ,
რომ საჭიროა: 1) კოოპერატივი სა-
ქონელს ნოჭარი ზომავდეს, გა-
მგობა სინჯავდეს და ვადაყვიდელო
სკამდეს; 2) საჭირო არია საჭიროელ
ქალაქიდან სოფლად მიდიოდეს, სა-
მარისია კოოპერატივის გამგეობამ
იაროს სოფლიდან ქალაქში.

კიდევ ავირი რამაა ვასაქეთვებლი,
მაგრამ ამაზე უმედგ.

რაღიო დეკაშვი

ფუ-ტუ-ტუ-ცი მა-ბა-ბა-ბა-
ლი-ნის წინააღმდეგ.

როგორც ვაგასის საიფეტო იუწ-
ყება ორივე ხზარეს გაუმარჯვია მო-
—უო-რი-ლის პროვინციში.

შეთქმულება მუხორ მუხლინის წინააღმდეგ

„ეპოქა“, „იდეა ნაკიანალე“ „ფო-
ჩე რუმბულიანე“, „ილი მანდო“ „ჯი-
ორხანდელ, იტალია“ და აქელა ნაჯ-
ნობი წყარობებიდან იუწყებიან, რომ
მუსოლინი თავზე დასხპს (წულისას
კი არა) უპირებდნ. მდგომარეობა
სერითოუ ია.

მუშათა ცხოვრება

ამას მიხედვით

მარტოუხანი მარტოუხანის რკინის
გზის ცდელურის საპირფარეოს ლო-
რები ისევთან. დავიცავით ლორები-
საცა!

ზაქი.

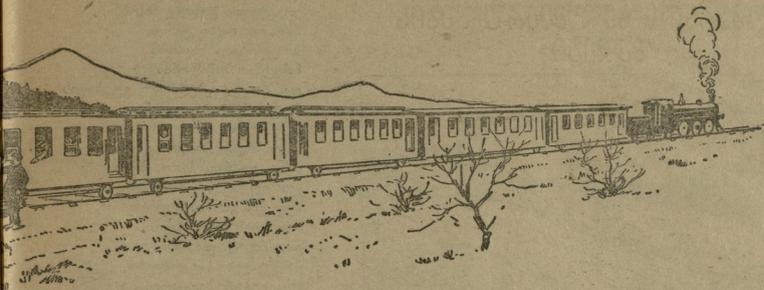
დაგვაავით ახეთ რევიზორხანგან.
გორი, რევიზორმა ვალეშილაიქ
ერთ მგზავრს არ გაუქინა და ბილე-
თიუ შუას ნა ვლად წყერში გაუქრა.
მიქციეთ უფრიდეა.

უბტარი.

ეს საკმე მოსავარგებდათ.
ქუთაისი. მარტოუხანის შესა-
ხევის მარტებნა ნაპირის ქვედა მო-
ლოში ქე ამოგარდა ქეფუენილზე.
ერთი ქთაში უკვე დაიხარო. გვიხ-
სენთ ქეფუენილისაქან.

ივ-ნანა.

მუსოლინი რუსულია, მუსოლინი რუს-
ულია და ქაოლეთა ორივე სიტყვა ფა-
ნისტურ მტებს ნიშნავს.
რედ.

სადგურს—სახელი რქმევია რკვია,
რატინისას საქმეს რა ქვია?
სად მოუნახვენ რატინთ ბინებს—
მას სამართველო გავგაგებინებს!

ახალი ამბები

ერთიანი მომხარებელი საზო-
გადოების მე-15 მაიხიამ ამ დღეე-
ში ითლო ერთი დასტა მეში, სამი
ოზმა ქალაქი და 11 ქალაქე და-
მპის მუბა. ამ დღეეში მოელიან 9
კალ ფინჯანს.

უ მ მ თ ს ვ ვ ვ ვ ვ ვ

გამბედავი ქურდი. ვილაც უც-
ნოამი გუშინ ვერის დაბარბთე, სა-
ლამოს 7 სათასა და 17 წუთზე კა-
ლათიდან ერთი კონა ხახვი ააჯლე
დღეაბერს, რომელიც დახალღებით
70 წლისა იქნებოდა და სახში ფე-
ხით მილიოდა. ბოროტმოქმედი მი-
ლიკიამ დღედე ვერ აომიახია.

დაჭრა. სიპო უქამდე შემთხვე-
ვით მარტებნა ხელის სალოქ ითის
წვერში დაჭრა ცანცო ფშუქაქ. გა-
მიიებთ სწარმოებს.

ს ა ს ა მ ა რ თ ლ ო

იშვიათი საქმე.

გუშინ მეტად სინტერესო საქმე
იჩვიოდა მე-36 უზნის სასამართ-
ოში პროფესორი არხეტიანის შესა-
სახებ.

საქმე უმედგია.
ერთ დღეს, როდესაც პროფესო-
რი სადილოთ იჯდა, პროფესორი
მაქმს გაუქრა. ცოლმა კი პროფე-
სორს ანის გამო ყურზე უქმინა.
პროფესორმა პითხა:
— რატო სწადინა ამას ქალო!
ქალმა საპასუხით პროფესორ არ-
ხე ტიანს ერთი ქოთანი ლობო გა-
დასხა თავზე.
ქხალი ამის შერდეგ ბავშვბა ქმარს
დაუბრუნეს.

ნ ა რ მ ვ ი

იშვიათი აღმოჩენა.

ეგვიპტის ქალაქ ტუქოლ-ინკილის
მიდამოებში იშვიათი ძამალი აღმოა-
ჩინეს ინგლისელმა მეცნიერებმა. მა-
ვალ გარდაიცვალა ქრისტეს დაბა-
დებამდე ორმოცი ათას წლის წინეთ.
ბიბლოთ მილოდა ხალასი მარგალიტე-
ბითა მოქედილო, საყურებთა ორმოც
ორმოც ფუთიანი მარგალიტები კი-
და და კუდიც ინგლისელი არქეოლო-
გების სიკრუს სივრცის მიწეცენება.

გ ა ნ ც ხ ა დ ე ბ ა

„1-ლი უზნის სახალხო სასამართლოს
აღმასრულებელი აცხადდეს, რომ და-
საქმეაფილბლოთ სარჩიელისა მისი-
სა აუ გარდაცვალბულისა სარჩიელის
მამბებლისა...“

— მამისა და ძისა და სულისა მი-
სისა ამინ!

დღედათან სწორია.—

უ—და.

უზინ და ძვლა

მერწყვიტების დროს
სიე იყო „გამხდარი“
ინგლისელია ვირიბე,
ხილო „გაუთქელო“
გლვის მყურებობა.

ამგამად ასეა „დაბეგრული“
სამქოთა სოველი.

ლოკარნოს ხელშეპრულების შედეგი

იმპერიალისტური ქოუეაები ყველენ, საბჭოთა გუთანი ხენას განაგრძობს.

ქ. ჭიათურისათვის

(სურათები)

ბა მიჰო, ჩარა... ჩარი,
ჩამოკარი დიდი ზარი,
ქიათურის დაუარო,
გადავლე ყველას თვალი...
პროფისციას მიმაღულა
ერთი დიდი „ბედი გვირ“,
გლენებისთვის დამუწვარია,
ვით ბოროტობის ფიჭვის კვარო?

ბზნაზო, ჩარა-რამი,
შენშევიკო, კარგი, კმარა
ტყულებით ვაბერილი,—
ეს ტიკები რა შეყარა!!!
კაც-კაცათ. თუ არ ფასობს,
შეარტხინოს მისი ფარა,
„შემბროლები“ სხვაეც გვინახავს,
შენისთანა მეტჩარა!

აგერ მოდის, მოციბიკობს,
პარმენ, სერგო, ევგენი—ა;
ქიათურას ლენის წვეთი,
რომ გააწყვეს ესეია?!
ბაბა... ერთი დაუაროთ,
დელა, დელა, დელა...
აგერ, თავიეც დეიკარით,
გადამოწყვით თქვენ სულ ყველა!

მგვენი რიგზე, ნუ იჩქარი,
დაუარე ნელა-ნელა,
შემიყვარდა შენი კოცნა,
ლამაზ ტუჩებზედაც კენენა
მართალია ნოტაროს ხარ,
მეგრამ გიყვარს „ცოტა“ ლხენა!!!
ოპო, პოპოლო! რა ბურეუა
გიოო-ვის გადაეცტერა
სიქმეში, თუმც მტუანია,
დეკრეტები მოიშველა,
ქარხნის ერთი მეზუთედი,—
სხაქციოს მისვენა:
აქს ხომ უსამართლობაა,
გაიძახის აქ სულყველა.

შეჩევივალა ე. აკაკი,
კაცი ფრიად ცქვიტი, მარდი,
ქიათურაში გახშირდა,—
ბილიარდი კამათ-ნარდი,
ფებს კილით ჰირ-გარამი,
ქვე-ნოური რაეც დარდი...
მეო ცინქელა, რათ ვაბოიყვდ
დარდში რატო გადაგარდი!
გულში ჯამვირს აეკარი
ჩემი გამზარი ხელია,
წამსეც გავიარდი სხვაქროთ,
შემა ვიყიდე ხმელია.

ვთავლე დ ვთავლე ნაპიზნი,
სამი თუ თიხი დრჩიე ნუკლი
უფულობითი სეჩელოტიე
ნაბეტათ მომიწყენია
და, ცოლმა „პუდრის“ გულსთვის
სულ მაწყველია დღენია!!!

აგერ მოდის, მიცქრიალობს,
ჩინო, თებრო, ქეთო, მარო,
ყვინილები თას მისდევებ,
სულ წინ ვარბის ჩვენი დარო,
სალიეთის მოსახვევი...
ვიი ქალო... ვიი, კმარო...
გენეცვალეთ პატარალებო,
სხვა არაინი შეიყვარო...
საჩხერელი გინკა.

ფოთი

ჩვენ შარშანდელმა ზამთარმა
ლამის მოგვეყვია ჩელია;
გაგვენა, დაგვიჩაივა,
მეგრად მოგვეკიდა ხელია.

შემა გაძვირდა ისე, რომ —
საშოვნად ვგახდა ძელია.
ღმერთმა დასწყველოს უკუღმა
დამჟარცხველი და მხენელია.

ტარტაროზსთვის ლეკუც შერ
არ მსურს სხვა სამსახური.
სატყუო ტრესტა წელს მანც
დროით გვათხოვოს ყურია.
კარზე მოგვადგა ზამთარი —
არ არის ნიახურია.

ქალაქს სინათლე მოაკლდა
აგერ ეს აპი წელია.
ელმნათის სადგურს დაადა
რალია ვაგანკლელია

გაკა დინამო ინიქანა.
ბლოს შექნა ძნელია.
მგზავრობის ცროსა ხშირად ვართ
ცხვირით ტუჩების მიხენელია.

ბეგრია ქვეყანა სხოველი:
მგელი, ტურია და შელია.
ვერ ვიტყვი: ყბადასაღმე
თითქოს შე შემოქელია...

კომპრატეცია აქლია
სათბური და ფანელია.
(ინებენ არ კოფენის მარაგის
სახარჯო-სხვა ელია).

შველი ბელ-სინი.

— მოდი იქ ეტლით წავიკვან.
— ვახე... შენს ეტლს აქ ყოფნა მირჩევენია... ვერა ხედავ...

გ მ რ ა ნ ზ ი

— კაცო, რომ წამოწვები და ხერი-ნავ, იცი რომელი საათია? დამხავ-და ვიდაცამ ლოგინზე.

უცბათ თვალში გაგაქცეტი!

— რატომ იცი ხ ლმე ასე უცბათ დავიგინება, მასე შეიძლება გული გა-უქანდეს ადამიანს, უთხარი ზე გაბ-რაზებით ჩემს მუღულეს და გადაე-ბრონიდ მიერე ვეურე.

— გადაებრუნდი თუ არა, როგორც ჯოჯო, ისე შეიგარა ჩემი ქალბატონი და სიხანს სტავი ხელი.

— საბანის გადაბრუნება გნებავს? ვეო მოგართვი პატროჯანი, ამა ენა-ხოთ, ვინ ვის! შევინაზე მე გაბრაზე-ბულმა და რაც ძალი და ღონე მქონ-და საბანი შემოვიხივიე.

— ახლად გაღვიძებულ კაცს, რო-გოც მოგვხსენებთ, ბევრი ძალა არა აქვს, ამიტომ ჩემმა ცოლმა, უფროსი ვაჟის დახმარებით ჩემრა გამოძლი-ტა საბანი და ექთხეში მიავლა.

— ნურც ახლა ამ-ბანდები ვება-ტ-ნო! გააღე ბიჭო ფაჯარა, ერთი კარმა შემოქიროლოს, ენათო კიდე თუ დაიდინება მაგ ზარმაცს.

— იაოს ვაგაწყობდი! ცვალებ ზურის დასკოვა, მაგრამ არაფერი მიშველა. სიცივემ ამიტანი და მეც ზანტად შე-უღეტი ტანზე ჩაქმს.

— აი, ვებატონო, ნახე რომელი საათია, მოიჩინა ჩემმა ცოლმა საათი. დავებედი, გული ვაშისკდა. 9 სა-ათს 25 წუთი და უღდა.

— იციცხლად გადავიციე ტანისამოსი და პირისამაზა ვეჭებრე. 10 წუთის განმავლობაში უფერე სამსახურის ად-გილისაკენ მოგარბოდი.

— ახია შენზე, მომძახოდა უკან ჩე-მი ქალბატონი, მიდექი და იხერინე! მე უკრს ადარ უღდებდი. დაღმარ-თი უცებ ჩამოვირბინე და ვერის ბი-ლის ქვევით რომ ბოზანია, იმას მივა-დეტი. ისეთი გამაღებელი მიგრბოდი ბოზანისაკენ, რომ წყალში დამბრო-ლი სახოვადღობის მიერ მოწყობილ პუნქტიდან (რომელიც იქვეა მოწყო-ბილი) ორი მცურავი გამიგარდა და წყალში ვადასახტომად მოქმხდა, როგორც შევტატე; მათ წყალში და-ხრობის მსურველი ვეგონე.

მე ისინი მაშინვე დავამ ვიდე და უთხარი, რომ სასახურში მიმჩქებრე-ბა, მტკვარში ბანაობის სურვილი კი სრულებით არა მაქვს.

— თითქმის ვანებე, ბოზანი მტკვრის მეორე ნაპირს ვასლუიო და გულ-დამწიღებით მოულოდა მგზავრებს.

— ბოზანზე ორიოდ მოქალაქე მო-ქუნტულიყო და უცბად სხევისი გა-მოჩენა.

— გავიდა 5 წუთი, 6, 7, 9, და 12 წუთი, მაგრამ პატრეცმული ბოზანი ადგალიდან არ იძეროდა. ბოლოს, როგორც იქნა, დაიბრა და მოადვა ნაპირს.

მტკვრისკლავ ბოზანზე ვაგინდი. ჩემ-თნ ეოთად მოვიდა ოთხოვად მოქა-ლაქე, რომელთაც ჩემსავით დავგინე-ბოდათ სასახურში ამოსვლა.

— რაღას უურუებთ მეგობარო, წა-ვიდე, მიუბრუნდა ერთი მგზავრთა-განი ბოზანის პატრონს.

— ბოზანის პატრონმა აღუღლე-ბლათ პაპიროსი გააბოლა და მგზავრს შეხედა.

— მოითმინეთ ამხანაგო, სახსი უნდა შეგრიდეს და მერე ვეგვიჩქე-ვგრე ცარიელი-ტარიელი რომ ვაღუ-რაით ბოზანი იქით აქეთ; ჩვენ აი ა-ფერი დავჩერება.

— მოვიცადეთ, კიდე გავიდა რამე-დენიმე გამოვარებულული წუთი. ბო-ზანზე უფე 12 ოდე კაცი შეგროვდა.

— ახლა კი შეიძლება წავიდეთ! სთქვა ბოზანის მუღობულმა და საქე მოიმაოჯვა. ყველამ სიხარულით ამო-ვისუნთქეთ; ხუ რომა ხოა არ იყო, ნახევირი საათის ლოდინის შემდეგ მეორე ნაპირზე გველირსებოდა გა-სლა.

— უცებ მესაქემ თვალი მოპკრა რა-ლიცას და საქეც შეაწერა.

— მოითმინეთ, ვილაც მოდის სთქვა მან.

— ყველამ იქით გაიხედა, საითყენაც მესაქე იტკებოდა. დაეინებეთ, რომ შორს ფერდობზე ჩამოვბოდენ ვილა-ცარი და პირდაპირ ჩვენსკენ მოი-სწრავებოდენ.

— კაცო, გავგიყვანე და მეურე გა-მოიყვინე ის ხალხი! აღუღდენ მგზა-ვრები.

— ბოზანის პატრონმა ყურიც არავის ათხოვა და იობის მოთმინებით და-წყწოა ლოდინი შორიდან მომავალ მგზავრებს.

— ორიოდ წუთის შემდეგ გამოირკ-ვა, რომ ერთი მათგანი იყო ვირი და მეორეც მისი პატრონი, — მენახვირს.

— როგორც შემდეგში ვავაგებთ, ვირს ვავიცევა მოხენინა, უარი ეთქვა ნახ-შირის ზიდვაცე და მტკვრისაკენ გა-მოქტულიყო (შეიძლება თავის და-სახრობათ). ვებრაზებული მენახშირე როგორც იქნა დაქწია ვირს და კინ-წიკვრით ვავაგლა წინ.

— გული მოვივიდა ჩვენც. არა ნაკ-ლებ ვავაგერებულა ბოზანის პატრო-ნიც, რომელიც მოსტყუდა 6 კაციანი შოენაში. ერთი საქეს მომმით ვას-რიადა ბოზანი და ნაპირზე ვავიყ-ვანა.

— თურმე ასეთი ყოვლია ამ ბოზანის ჩეუღულმა! ნანა ხალხით არ ვაბეუ-ქნის მოედანს, მანამ ძერასაც არ იხამს. ამ „ვაბეუქნას“ კი ხანდისხან საათიც უღრუნდა.

— ასე უყო თუ ასე, იმ ვერანა ბოზა-ნის, ვირის და მენახშირის წყალ-ობით იმ დღეს ორი შემხანია თიხე: ერთი განუოვიღების ვაგვის თინა-შემწის კომოზნიკიდან და მეორეც უფროს რეგისტრატორისაკენ.

— აღდარა — უნტროსი რეგისტრატორი.

ყბათეაფაზუღი-წყაფი -ნაფაზუღი

მისაღვით უბედურს!

ზონის რაიონის დანარ-გვაზაურ-ში გაუმართავთ საკველმოქმედლო საღამო ვახშით (უვახშით ქველ-მოქმედებათ ალბათ ვერო დგეპარგებო-დას) და აი, მუშკარი გვაზაურელი ამის შესახებ გვწერს:—

წარმადგნა დაიხალა,
ხალკა ქაყოფილი დარჩა—
მაგრამ კახის მიღების დროს—
ფული მიგნით აღარ დარჩა!

აი, მეოცე საუკუნის სასწაულიც სწორით ეს არის! ფული შეგნით აღარ დარჩენილა! იქნებ გარეთ გავიდა? სიაცარია—სად წავიდოდა? საწყალი ფული—წყაფიში არ დაიბრ-ჩის თავი, დროზე მიუშველ და გა-დარჩინებ თეპ-ამაღსიკით, თორემ სა-ცოდობაა დატარალდება.

უცნაური მელაი:

უცნაურ ამბავს იწერება სოფელ ზემოხეთიდან გულბერი „დათუნია“, ამ თეპ-ი თურზე დაიცოკას ქურდი—მელი, რომელსაც უღარიბთა იდიელ ში- გაუკეთებია ხერგლია! რა გე-გამოაქვს მერე ამ აიდიელიდან? ამ ქურქ ხელის? ვალაბაუკოთ მუშ-კარი—

„იქიდან ეკ გაიტანა პუჯანი“ თო-ფის წახალა—
ორიად გირფაშე მატული და ზუთი
თავი ტარანა!

როგორც ეტყობა, ამ შელიას სა-კონლის შერჩევა ბევრ ხვედს კოპო-რატორებზე უკეთ სცოდნია—მის წმინდა გულბერი საქონელი შერჩე-ვია—მატული და ტარანია!

მიუხედავით ამისა გულბერი და-თუნია ამ მელათათი მაინც უკმაყოფი-ლოა და ჩვენ ვკითხოვს:—

„სამეტი ჭურჭი „ბარტაროში“ არ
შეხვედრითა მადღებნი,
გნლა უდვით თვეს ჩაბოსლას და
თვესა ჭანარაფულებას!—
თორემ ეს ქურდი მელა გვაჭადის
განადგურებას!“

როგორც ხედავთ, მდგომარეობა
იორქ ძალიან სახუმარო ყოფილა—

ტარტაროზს იწვევენ ზემოხეთელ მე-ლიასთან საბრძოლველათ! ჩვენ მაინც ფეტირობთ—ჩვენი ჩასვლა საკირო არაა, თვით ზემოხეთლებმა ვამარკე-ვიონ სსენებელი მელია-ითხებია თუ ორფეზი! თუ ორფეზია, მაშინ ზემო-ხეთელი მილიციის სახანგითაც ია-ლთა დაიპყრენ ამ წუწყ ცხოველს!

ვულგა უმამაბაბა თამი

ბათონის საშვიდრო კომისარიატში საშვიდრო მედიის ვანგეთ ყოფილა შურა შაჭავარიანი. ამ სახტერო პირს ჩვეულებრივი მოქალაქის მადე კონია და უამაც ჩვეულებრივი სცოდნია. სულ მკირეოდენი თანხით უსარგებლბია თავისი კურახებული მადის დასაკმა-ყოფილებლად. მოუთხოვით პასუხი, მუშკარი უკრანის* სიტყვით შურაბა:

„სტო და სთვე: უმგომაროვამ
მე ასოე მიძიულა...
შეგულ ფულს ამ ორ-სამ დღემი
იქ ჩაპაბრებ სვლაო!“

საწყალი შურა, მდგომარეობის მიერ დინარული შურა და წყველი ფული, რომელმაც ძალით შერმაკამა თავი ბედერულ შურას! ამზე მეტი უსამა-რობობა ვინახავთ:—თავი ფულმა შე-ნოაკამა და პასუს მტრედვით უმან-კო შურას თხოვენ! „ოო, უსამარ-თობაზე, გამგანგველი უნდა გერ-ქვას შენ!“ ტყულია არ წამოცდენია ეს სიტყვები დიდ სოლომონს თავის შვედაე ტრაფედიში—„მე მამდა!“.

„წარღვევის“ ნიშნები!

აი, უბედურება, აი მეორეთ მის-ვლით ქიათურაში თურმე ზოგიერთი ქალიშვილი ყმაწვილთა ხელ-ხელ გაიარული დაიარება! მერე ხელ, რო-მელ აიგოლოს ხდება ეს უსამარულე-სი ამბავი? მუშკარი უკრან-კახ* სი-ტყვით—

„არკინის-ზის ანშულატარიასა
და სანაზნო სახლ შუა სდვას ნე—
ეს აფელია—სად ჩვენ გოგონებს
ვებებ ტლმონის და ხელებს ხვევს“.

რა უტყუარი უინფორმაცია*, რა დაწერილობითი ცნობა ადგილ-მდე-ბაირობაზე! იწვიათი ცრლბა გეო-რაფიანი მაგრამ ოდენად სისუსტე არა-თმტეიკაში: „ოო—კახ* ორანდ თვლა არ ცოდნია, თორემ იმ ერთი ზის ვარდა, რომელიც ქიათურულ შეწყ-რებული შურეა მოწეა, ის მეორე ხესაც შეამხვედა, რომელიც სხვების უტლომონს* მართალია მუხვით უტკე-რანი, მაგრამ უტლომონს* პ-ოზან პო-ეტურ რითმში გზანის!

მამა-დაბაბას, ძალღმბი აუ-მეშულია!

ტყუილბას მიღარობებთან მუშკო-რი „შალციხი“ გამწარებული გე-მბის:—დაგვხხენით ძალღმბი აუ-მეშულია!—
„მალაოვის სასადლოში თავი უ-ფულად დანაწარდებენ ძალღმბი. მათა საფლბობს, ძალღმბი რინავენ, მათა მომეფებელი არაფისა!“

აი, პატარა ამბავი ტყუილის სა-სადლოს დიდ უბედურებაზე! იქნებ ვახსოვთ—მგაგონს, რომ ძა-ლით გამოეკიდა საქენით. კაცი დი-კუხა, სურდა ქვა აეღო, მაგრამ ცვა დაიწყოლი აღმონდა. გამწარებულმა მგაგონმა წამოიძახა:—ეს რა ქვეა-ნაა, სარდაც ძალღმბი აუშვით, ქვა კი დაუბამსო!

იქნებ ტყუილშიაც დაბმულია ქვე-ბა—იმიტომ ყოველ უსამარებში ეს კითხვა მიღარობის შესახებლის გამგეობამ დროზე უნდა გამოარკვი-ოს!

მარტინილად ანახანაბგრა!

ნათყა ია:—
— არიან იცის უბედურება კაცს საიდან უთავალთავლებსო!
მართლაც—დამიანი თბილისის აღმაკომ ს ადმინისტრატულ გან-ყოფილებამში მიდიხართ ჩე ულბერი-ვი უპასპორტს*, პირადობის მოწმე-ბის მისაღებათ. მიდიხართ და არა-ფერ ცულს არ ფაქრბობთ. მაგრამ იღებთ პირადობის მოწმეზას და თვედნ უკვე... ვაუბედურებული ბრუნ-დებით.

როგორ? მოუსლინით მუშკარი „აღუქმან-დრგა“:

**იცოფა „საბჭოაზი“
ბაზ „მშმშ“ს
ფაბრიკაა
გამოიწერეთ გაზეთი**

„ერთი უბედურება დაშინათა აღმინისტრატული განყოფილებიდან მოცულმა პირადობის მოწმობამ. ვარ დაბადებული 1894 წელს, მიწობაში კი კი 1934 წელს დაბადებული გერმანია, ანწესი 88 წლით უფროსი შევიქნით“

ზომ ავადეთ-როგორ შეიძლება აღადმიანი გაუბედურდეს მგვრამ ამ შემთხვევაში უბედურებას ის ამსუბუქებს რომ წლოვანება მანაკაცისთვის მიუმატებიათ, მგვრამ წარმოიდგინეთ თურა იქნებოდა აღმინისტრაციულ განყოფილებას ასეთ რაოდენობით წლოვანება ქალისთვის რომ მიემატებია?

ფრთხილათ ამხანაგებო აღმინისტრული განყოფილებიდან, თორემ თუ კერძო პირთა 88 წლით წინ წიეთ, შეიძლება აღმინისტრატული განყოფილება მაღლიანად ასი წლითაც უკან დახიეთ და დააქეითათ!

წუ ამხანაგებო სხელს!

ძალიან ცუდი სენი გავრცელებულა გურიის ნინოშვილის თემში. გულსკობი „კომიკი“ გვეწერს:

„ნინოშვილში ცლავ არსებობს ძველი ადამი და წესი, ნათელა და ჯგირის წერამ ცლავ მგვრად მოდგა ფესვი“

ამხანაგებო ნინოშვილის თემიდან განა ეს საკადრისია? მგვრემ ნინოშვილი თქვენ თავისი გვართ გამშენებს და თქვენ კი...მის გვარს მღვდელ დიაკვნებით ამხანაგებთ! მოსპეთ ამხანაგებო ძველი „ადამი და წესი“, თორემ ნინოშვილი საფლავში შეინარჩევს და იტყვის-ჩემს თემში დიდი უწესობა ხლებათ!

შეამოკლეთ შტაბები!

— შეამოკლეთ სამსამართლოს აღმასრულებელთა შტატები! სახელმწიფოს ნუ ლტავთ, ფულს ტყუილად ნუ ხარჯავთ! ან რა საჭიროა ასეთი აღ-

მასრულმებლი, როცა დიდი ჯიხაი-
შიდან „მგელი“ გვატყობინებს:

„გლუბკომი გამოჯანსაღდა
მიიღო დანაქლისა,
შეს რომ არ მიშველებოდი
მიიღად იკარგოდა ნისია!“

ხედავთ—ტარტაროზმა მთლად
ააქრფეთა ნისია, გაანადღებია ელი
ჯიხაიშის გლუბკოს, ეს ელი კაი—
დღღ თანაბს შიადღენდა ეს, რომ სა-
მოსამართლო აღმასრულმებლის ენა-
რა დაჯდებოდა? ამა იანგარიშეთ—სა-
ღერბო ვადასახადი, პრაგოვის“ ფუ-
ლი, „უბელიკაცია“ და ათასი დავიდა-
რაბა, „ტარტაროზი“ კი უდავიდარა-
ბით და უფახით გამოყვება ვაჭრთ
„მუშას“ თქვენი ვალის გასანადღე-
ბელათ თუ—ხელ რაღაც 70 კაპიკს
გაღმდით თქვენი!

„გული გულს იცნობს!“

გლუბკოი „კოსლოვს“ სიტყვით:
— მგელი რაც არ უნდა კებო, მა-
ინც ტყისკენ იტყირება! ეს შეეხება
უანაფორო მგლებს. ხოლო ანაფო-
როინი მგელი აი, სიით იტყირება—
გლუბკორის სიტყვით:

„ნაგომრის (გურია) რაიონის გა-
ნათლების მუშათა კავშირის კონფერენ-
ციასზე დეპუტატის ირწვოდა საკითხი:
„ყოლმურავია და ჩვენი“. ზომღვთის
მასწავლებელ კოჭია შარაშიძე,
როელიც დღევით იყო გაფშოლი, მოუ-
რიდებლათ ასახუტება, რომ კოთე-
ბარტეხბო ოდნავათ არ იცავენ მო-
ხმარებელთა ინტერესებს, აგრძო მარ-
ტები კი მუდამ მშათ არიან გაუფრე-
ბულ გლუბკოს ნისიის მიცემით დაუ-
მართონ.

აღნიშნული შარაშიძე ყოფილი დღე-
ლია, ეხლა მასწავლებლთ შგარულში.“

რატო უფროს გლუბკორ „კოსლო-
ვის“, რომ ანაფორო გახდებოდა მგე-
ლი,—უცაკრავათ—მღვდელი შარაში-
ძე გერბო ვაჭრისკენ იტყირება? ჩვენ,
რომ ვამბობთ:—პირით სოფლისკენ!—
სულაც მღვდლებს პირი არ გვაქვს
მღვდლებობაში,—ტარტაროზმა აზო-
როს დღევაადლე სოფელს მღვდელის
პირი—მაშინ რა ხერის აყინდა სო-
ფელს მათი პირი, როცა ცხვრის ბუ-
ჭებს ახრამუნებდენ ისევ ვაჭრისკენ
კენ მიმართონ შარაშიძეებმა თავისი
ამყარებულუი პირი—ეს უფრო ბუ-
ნებრივიც იქნება, როდენ ხომ გავი-
ნებოთ:—გული გულს იცნობს!
მეგრამ ახალ სკოლისაკ რაგვარი გუ-
ლითა და გულმოდგინებით ეცრობა
ვაჭრეპილი მღვდელი—ამის ტყობა
გნათლების განყოფილებამ უნდა მო-
გაწოდოს!

ც ე კ ვ ა მ ა რ ი ა ნ უ ლ ი
„სამხედრო ქართულ დიპლომატიის კონსერვატივის ქუთაისში ლეგიატო და მოავრა სავაჭროს გამგეს საპრო მოზრდილი თანა აღმოჩნდა გა-
ფლანგული.“

გაზეთებიდან.

„ევეკოვრუზდივის“ სავაჭროს
„კაი“ გამგემ თუ რა უქნა—

ამას ნათლად დაგანახებენთ
ამ სურათზე—თავითა ბუქნა!

ლანი-შავანი

სამდურავს მჭერენ სოფლიდან—
რატომ არ ვვასენენ ენას!
ნუ თუ დაგვარტე, ევლარ გრანოზ:
ჩვენი ტყივანი, ცრემლის დენასა?

ქუტირი ვადაგევიდა
(ეს უმანდატო თეძია)
და გაიძახის: საზღვარი
ესეც და ისიც ჩემია.

კვირა ერთია და ათჯერ
მოდიან კომისიები—
ჩამოივლიან და წავლენ:
რუქით, ოქმით და სიგებით.

გალმა ჭავანი (საწყალი,
წყალწაღებულ ბედიითა)
მოკვდა და ახლა ისევ სურს,
ვით ქრისტე „აღსდგეს მკვლარედითან.“

კულაშმა აღარ აქამა,
მუდამ თავლბო და შაქარი—
ჩვენ ვეშენებით: მობრძანდით
და პურ-მარილიც მზად არი.

სება ჩვენი ამაგვი—
(შენც კარვად იცი წარსული)
ჩახსრე ხადმე—ამას ვთხოვი:
ალი, კაცი და ასული.

მონაწერის ვაძლენ „ტარტაროზ“-ს!
(ის არის სოფლის მესია!)
და ვთხოვი: მიუზღოს საქაროდ,
ვისაც რა დაუთესია.—

ჭავჭავი ბიჭი.

ჯუშაბით

ჩვენც ვავიხსენით ქაბანა
და ჩერი ძველი სტიკრია.
მეორე სინათლს თუ ენახავი,
(თუც ასედა ვასაგვირა)
„პაილილო“-ს ჩაწურსოფლით:
„სახლის ქონდა ძვირია“
იქვე „მდილო“ უჯდნა
ცრემლებით ანატორია;
„შელოზობდა და მობილიმა
სხვისკენ იბრუნეს პირია-
და მანც საბრალომ ცხელ გულზე
საქმე ჭკნა ვასაგვირა:
უშვერი ლანძღვა გინებით
არ დაეღაო პირია;
არ არჩევს ბრელსა და მართალს,
ყველას აღინა ბღღვირია.

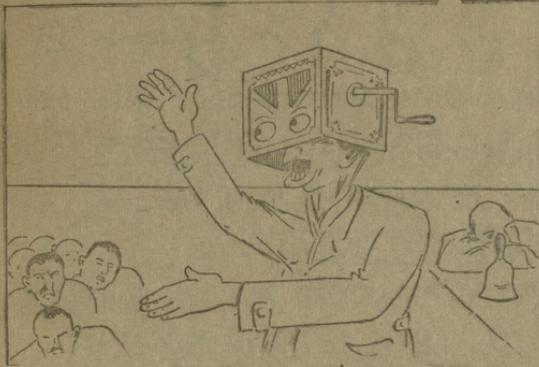
ტარტაროზ, სადგურის ქალებს
მგონი აწუხებს ქონია,
ჭკლ რაჩი ჩაქურთი ეტრუნოს,
— ამა თუ ვავიგინია?!
ვალბებს სადგურის შენობა
ცირკის დაობაში ჭკონით.

? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ?
! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! !

სერგო თუ იცის, ნეტავი,
აღმასკომს სად აქვს თ ვი?
დიხანს ფარავდა შავს საქმეს,
თითობდ მოსახლად შაქია,
არადაც აღარ მიჩინდა
ღარიბ და მუღშავია.
ბოლოს ფილივე ტრულუშმა
უჩვენა სანახავია:
დააჯღღოფენ „საკმისთესი“:
პანდურით სცოლავია.

უჩაზახტა.

მოშლილი აზრანი

„მოტყუილება მობრუნდენს“ (აიხა-ჯიხაიამი) თქვენი წყურთაობა სჩანს, რომ თქვენი იმსჯელობისათვის ჩვენ, რასაც თქვენ სხვები ვიპარებდნენ, მაგრამ თუ იმას არ ვაუბრობთ, თუ არა, თქვენ ავტორიტეტით. მცოდნეს (ბათიამი) გიორგი კიკაჩივილიც ვაუბრობს რომ მას: „წუხილი უფერა, ადამიანი სძულს“ ისედაც უნდა იყოს. ვის ვაუბრობთ იმას და იმავე დროს რომის სიყვარული? მაგრამ საკვირველი ის არის, რომ ის ადაინებები, რომლებიც, მას სძულს, ვერ შორდებიან მას. „გულაჩი“-ის (იანეი) კარგი აღმნიშნატორი გულიათ, და რაღაც უსაყვედურებზე ალბად ამიტომაც შეგვიერთობისათვის და მოსიყვარებაზე მას:

უფიჩა...
გულზე შემოხარა.
 ჩაფხობა ხვამს დღინასა
 როგორც კარგი მაყარა.

„მოკრიანველეს“ (რობატორი-მბაღება) შე კაი კაცო, კრიმინული რუკი იცი, —სამსახური რა ვაინდაბით ვინდენ? ის არ ვერჩენები ამ წუთისათვის ცხოვრება კრიმინალში გაატარო? დაუკეი და იკრიმინალეს რად ვინდა სამსახური? „გასაწმენდ ზეთს“. (ფიითი) თქვენი კოდვანება ვინდოდა უსსკროვი გოლორში, მაგრამ იქიდან პროტესტში მივიღეთ: ჩვენ ისედაც ჰკუთს დენატორიის ნაყოფი ვართ, და ვასაწმენდ ზეთი აღარ ვგვსაქრობება. **დერს (კიათარე).** თქვენს აშესტვირულში“ ერთი კარგი ადგილი აღმოვაჩინეთ:

წამვეფთო, ჩამოფარაოთ
 ეს ჩვენი კოთარაო.
 ერთმანეთს დაღმგობარდენ
 ცხვარი, მგელი და შურაო.

თუ კი მართლაც კიათარეა ეს ცხვარი, მგელი და შურა ერთმანეთს დაუშვებარდენ და ერთად არიან, რაღა ვინდოდა მეტი? უშვე გამართლებელია საღვთო წერილის დაბარება და „მეორეთ მისლამ“ უკვე მისულა მანს. (აქი სალითო წერილი ამბობს, რომ: მეორე მისლამს შეშეცა ცხვარი და მგელი ერთად იქნებინა... და რაღა სკობია, —თუ კი შურაიც მათთან იქნება) მილიციაც იყერიც:

ჯერ აქ ვაუბრობთ, ვაღბნით
 უხებლა ვაგაღებო, —
 ჭურჭში ცხენის ჭეჭებით
 რომ დააყენა მტერებო.

მართლაც ქუმის ღირსია ის მედარი-მილიციელო, რომელმაც ამ ზამთარში:

„ქმნენი ცხენის ჭეჭებით
 რომ დააყენა მტერებო.
 ენლა რომ ამ უყრება, ზაფხულზე
 რაღას იხამს სომ დააყენებს ქუმრეში
 მტერების კორიანტულს“ შეცუდეთ —ზაფხულამდე მოიშორეთ.

ხშირად მსმენებლებს სჩენის უნარი მოშლილი ავეთ, მომხსენებლის „არღნიც“ მოშლით, მაგრამ თვითონ მომხსენებელი არ იშობს და არა ლაყბობას მაინც განადგობს!

ქ ა ნ ე ს

კოკორინას. (ფიითი) თქვენ გვეწოთ: „უწმულზე წითელ სასაღვთოთი ერთ კომპ-გინირელი ძოკო და კოჭო დათვრენ... წაიხედ და გზამ ჩხუბი მოვიდოდა სიყვარულზე. თურმე ძოკოს ის ქალი ჰყვარებია, რომელიც კოჭოს... ერთმანეთს ხელში წაჭნენ...“
 „ბი. კოკორინა, თქვენ ვერ გამოგიკვივით ძოკოს და კოჭოს შორის მომხდარი ჩხუბის ნამდვილი მიზეზი. ტყუილად აბრალებს სიყვარულს (ანდა სატრფო ქალს) მთა წაჩხუბებას. ჩვენ გგონია: მათი ჩხუბის გამოწვევებია დღინო, რომელიც ისინი დათვრენ.“

მკელის. თქვენი შარა და „Туркани“-ზე დავდეთ და ის მიუტანეთ უფსკრო გოლორის სისულეშითი.

უკრიანელს. (ქულიასი *)
 „უქულიასი გამასაღს ჰეაეს ერთი მელა, პატარა და ცვარდებულს; არც ვაშლისა და რამე გამოცხვარს არ დახვრებს თუ დაშვალა.“

მაგის წამალი მაქ ძალიან ახლოს ყოფილა და რაღა აქედან გამოვიგზავინეთ? ჩვენთვის რომ გამოვიგზავნათ, —ჩვენ ისე მაქეთენ გამოვიგზავინდით გამასაღსი მოსათავსებლად.
„ფილოსოფოს არუთინ კანტურა-შვილს“. თქვენი:

*) ნაწინებობთ, რომ ჭ. ჭულიასი საჭარ-ფელოშია და არა უკრიანში; არც ჭულიასშია უკრიანა.

„უკუო ფილოსოფოსის კუთა-ნი აზრები“
 უფრო გვიან
უკუო ადამიანის სულე-ლურ აზრებს

ალბად თქვენი ნააზრებიც ეს „აზრები“:

„უკრიანის ტურტუბოა უფრო საზარლოა, ვიდრე უკუოთი“
როგორც აქედან სჩანს, —თქვენი ტურტუბოა არ იქნება საზარლო და, მაშასადამე, იტურტუცო.

„უკრიანი იფსს ტურტუბოა-ძლიერ ბერს „არავალ-სილო უკუო კი არაფერს“
 თუ კი მართლაც ასეა, რაღა გომეათ: იტურტუცოთ რადენიც გენებოთ, რადგან თქვენ მიიცნ არაფერი და-გეკარგებთ.“

„უკრიანი კუთს აქ. ლებს, უკუო კი არა-ფერს“
 მაშასადამე თქვენც არაფერს აძობ-ლებთ.“

„უკრიანისათვის კუთა არაფერია; უკუო-სათვის კი იგი მიუწლომელი და ჭჭირდასია“, მაშ თქვენთვისაც მიუწლომელი და ძეირაფსია.“

„უკუო კაი რამეა, თუ კარგად შეინაბავ“
 გეტყობათ; თქვენ კარგად ვერ შე-გინახავთ. ჩვენ კი თქვენი წერილი კარგად და საიმედო ადგილას (გო-ლორში) შევინახეთ.“

პატივითი მუხა-მოსახსნაჲში, პატივითი მუხრომელი არ უნდა დაჩნდეს, რომე არც ერთი და არც ერთი კითხულთაღმს თაჲსი გაზეთი

თბილისი

„მუხა“-ს

რომელსაც აქვს უფასო დაბატებად ყოველავირაგული იუმორისტული

ჟურნალი „ტარტაროზი“ ჟურნალი

გზ. „მუხა“ „ტარტაროზი“-თ თვეში ღირს

== თოთხმეტი რუბრი ==

პროვინციის ხელისმომოფრელები გაზეთს მიიღებენ
გაზეთის გამოსვლის დღეს.

გაზ. „მუხა“-ს მთავარ კანტორ-
რას საქართველოს ყველა ად-
გილებში აქვს თავისი განყოფილება
სადაც მიიღება გაზეთზე ხელისმოწერა.

უკვე დაიწყო

1926 წლისათვის ხელისმოწერა.

მისამართები: რედაქციის: კამოს ქ., № 68.
კანტორა: პლეხანოვის პრო-
სპექტი, № 117.

